

Grigory Sokolov

Piano

DIMARTS, 21 DE JUNY DE 2016 – 20.30 h

Palau 100 Piano

Sala de Concerts

Programa

I	II
Robert Schumann (1810-1856)	Frédéric Chopin (1810-1849)
<i>Arabeske op. 18</i>	7' <i>Dos nocturns, op. 32</i>
<i>Fantasia en Do major, op. 17</i>	<i>Nocturn en Si major, op. 32 núm. 1.</i> 5'
Durchaus fantastisch und leidenschaftlich vorzutragen (Cal tocar en tot moment de manera fantasiosa i apassionada)	Andante sostenuto
Mässig (Moderat)	<i>Nocturn en La bemoll major, op. 32 núm. 2.</i> 5'
Langsam getragen. (Lento sostenuto)	Lento
	<i>Sonata núm. 2, en Si bemoll menor, op. 35</i> 28'
	Grave. Doppio movimento
	Scherzo
	Marche fúnebre
	Finale. Presto

Comentari

Després de Frédéric Chopin, al món del piano res no va ser igual. Robert Schumann, coetani estricta, des del primer moment va ser conscient de la seva grandesa. En va tenir prou amb catorze compassos per retratar-lo poèticament i encertadament en la peça número dotze del seu *Carnaval*, que titulà amb el seu cognom, un dels homenatge més bells que s'hagin ofert al compositor polonès. També va escriure en termes més enllà de l'admiració sobre la seva manera de tocar, després d'escoltar-lo en privat, juntament amb la seva muller Clara i amb Felix Mendelssohn, a Leipzig el setembre de 1836. Això deia per boca d'Eusebius pocs mesos després arran dels aleshores acabats de publicar *Estudis op. 25* a les pàgines de la «Neue Zeitschrift für Musik»: “*En ocupar-me d'aquests Estudis, tinc el gran avantatge d'haver-ne escoltat la majoria tocats per Chopin en persona.*” Després de la qual cosa, Florestan li xiuxiueja a l'orella: “*I els va tocar ell mateix molt «a la Chopin».*” Tot seguit, Eusebius reprèn el diàleg: “*Pensem en una arpa eòlica que tingúes totes les escales musicals, i la mà d'un artista donant-li vida, afegint aquí i allà tota mena de floritures fantàstiques, sempre, però, amb un poderós baix audible i, en el tiple, una cantilena que flueixi amb suavitat, i així hom podrà fer-se una idea de la seva manera de tocar. Amb tot, no és estrany que els estudis que han esdevingut per a nosaltres més estimats siguin els que li hem sentit tocar a ell, especialment el primer, en La bemoll: més un poema que no pas un estudi.*”

Aquesta darrera frase schumanniana es podria aplicar, mutatis mutandi, a bona part de la producció musical de Chopin. En els seus *Nocturns* –que travessen tota la seva producció– es condensa bona part del pensament musical del polonès, aquí fonamentalment melodia acompanyada, en contrast amb la gran forma practicada en les seves *Sonates*, idèntica dualitat que la que es troba en la producció pianística de Schumann, en què conviuen les miniatures (sovint diverses donen forma a una obra més gran) i grans construccions, com la *Fantasia op. 17*, nascuda originalment amb la intenció que els beneficis obtinguts amb la venda de la partitura contribuïssin a la construcció d'un monument commemoratiu de Beethoven a Bonn. El seu títol original era “*Ruïnes, trofeus, palmes; gran Sonata per a pianoforte, per al monument de Beethoven, de Florestan i Eusebius, op. 12*”, i la citació d'*An die ferne Geliebte* (A l'estimada llunyana) no sona tal qual fins al final mateix del primer moviment. Amb la seva dedicatòria a Liszt (que alhora va triar Schumann com a dedicatari de la seva *Sonata en Si menor*), la partitura completa la seva posició com una de les obres capdavanteres del piano romàntic.

Luis Gago, traductor i crític musical d'«El País»

Grigory Sokolov, piano

La irreplicable naturalesa de la música creada en el mateix moment en què sona és vital per entendre l'expressiva bellesa i la convincent honestat de l'art de Grigory Sokolov. Les seves interpretacions, que prenen vida amb intensitat mística en ser materialitzades, sorgeixen del profund coneixement de les obres del seu extens repertori.

Els seus programes de recital abracen des de les transcripcions de polifonia sacra medieval i el teclat de Byrd, Couperin, Rameau o Froberger, fins a Bach, Beethoven, Schubert, Schumann, Chopin, Brahms i compositors del segle xx, com Prokófiev, Ravel, Skriabin, Rachmàninov, Schönberg i Stravinsky.

Reconegut com un dels pianistes actuals més grans i admirat per les seves idees visionàries, Sokolov va néixer a Leningrad (avui Sant Petersburg) el 1950. Als 7 anys començà els estudis de piano a l'Escola Especial Central del Conservatori de Leningrad. Més tard va rebre classes de Moisey Khalfin al Conservatori de Leningrad i el 1962 debutà en recital. El seu talent va ser particularment reconegut quan el 1966, amb 16 anys, va rebre la Medalla d'Or del Concurs Internacional de Piano Txaikovski de Moscou. Després d'això, Emil Gilels, president del jurat, donà un gran suport als seus treballs i a la seva carrera.

Durant els anys setanta realitzà gires de concerts pels Estats Units i el Japó i el seu art es desenvolupà i va madurar des d'una perspectiva internacional. Els seus discos en directe de l'època soviètica van adquirir des d'aleshores una fama mítica a l'Europa occidental. Després de la caiguda de la Unió Soviètica, començà a actuar als auditoris i festivals més importants d'Europa, i amb orquestres emblemàtiques com la Filharmònica de Nova York, Royal Concertgebouw, Philharmonia, Simfònica de la Ràdio de Baviera, Filharmònica de Munic, etc., fins que decidí dedicar-se només als recitals: setanta concerts cada temporada per aprofundir un programa únic que ofereix en gira per tot Europa.

Sokolov té un gran interès pel mecanisme i el muntatge dels instruments de què se serveix. Dedica hores a explorar-ne les característiques físiques amb els tècnics de pianos fins que hi assoleix les seves exigències. La col·laboració entre artista i instrument és importantíssima en el flux de les idees musicals de Sokolov. Moderat en l'ús del pedal, ho aconsegueix tot mitjançant la brillantor del seu treball amb els dits, des de la subtileza tonal i les gradacions texturals fins als més agosarats contrastos sonors. Així, els crítics han remarcat la seva habilitat per articular les veus individuals en una complexa textura polifònica.

L'art carismàtic de Grigory Sokolov té el poder d'estimular la concentració del públic per obrir-li noves perspectives fins i tot en les obres més conegudes. En recital, provoca en els oients una estreta relació amb la música que transcendeix el que és superficial per desvetllar el seu profund significat espiritual.

Deutsche Grammophon ha publicat recentment el primer disc de Sokolov des de fa quasi vint anys, un recital sensacional, enregistrat en directe el 2008 en el Festival de Salzburg.

Proper concert Palau 100

DILLUNS, 27.06.16 – 20.30 h

Sala de Concerts

Wiener Philharmoniker Orchester
Daniele Gatti, director

L. van Beethoven: *Obertura Coriolà, op. 62*
R. Strauss: *Mort i transfiguració*
J. Brahms: *Simfonia núm. 1, en Do menor, op. 68*

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Palau de la Música Catalana
C/ Palau de la Música, 4-6
08003 Barcelona
Tel. 93 295 72 00

Troba'ns a:
www.palaumusica.cat

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEÓ
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA
MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

